

LAKAP

Yıl 1985...

Anasının kuzusu, babasının tosunu Ahmet dünyaya geldi. Yüzü nur topu gibi parlıyordu. Sanki ayın on beşi gibiydi. Gözleri deniz mavisiydi. Adeta denizin derinliklerine bakıyordu. Ancak doğuştan sağ ayağı yoktu. Toplum hemen kararını vermişti. Ahmet'e topal lakabını takıvermişti. Topal lakabını takarken Ahmet'e danışmamışlardı bile. Topal Ahmet oluverdi Ahmet'in ismi.

Ahmet üç yaşına geldi. Babasını kaybetti. Dört kardeş yetim kalıverdiler. Hayat çok acımasızdı. Daha babasının acısını unutmadan dayısını trafik kazasında, dedesini ise verem hastalığından kaybetmişti. Tutunacak dalları birer birer elinden kayıyordu. Annesi çok onurlu bir kadındı. Dört yavrusunu kanatları altına almış, onları kimseye ezdirtmemek için çabalayıp duruyordu.

Ahmet küçük yaşına rağmen, engelli hali ile ev işlerinde ailesine yardım etme sorumluluğunu omuzlarında hissediyordu. Kara kış bastırdı. Bir metreye yakın kar yağmıştı. Serçeler, soğuktan ve açlıktan evlerin balkonlarına konuyor, serpiyen buğday tanelerini yiyorlardı.

Ahmet'in arkadaşı Yusuf, Ahmet'i ziyarete geldi. Hava çok soğuktu, yakacak odun da kalmamıştı. Ahmet, odun parçalamak için annesinden izin aldı. Bir anda hava karardı. Yağmur yağmaya başladı. Şimşekler çakıyor, ortalığı aydınlatıyor, ışıklar adeta dans ediyordu. Bu havada odun parçalama işi ne kadar zor olsa da küçük yaşına rağmen bunu yapmak zorundaydı Ahmet. Ahmet ve can yoldaşı Yusuf, ilk önce odunu sobaya sığacak şekilde testereyle kesiyorlar, kalın odunları ise balta ile parçalıyorlardı. İnce odunları Ahmet tutuyor, Yusuf kesiyordu. Bir an dalgınlıkla Ahmet elini çekmedi ve Yusuf baltayı Ahmet'in eline vurdu. Sol elinin üç parmağı kesildi. Ahmet "aman Allah'ım" diye bağırdı. Eli adeta yanıyordu. Hemen dereye koştu. Derenin soğuk suyuna elini batırıp çıkardı ama nafile, elinin acısını bir türlü dindiremiyordu. Hemen eve döndü. Annesi Ahmet'in elini görünce panikle "yavrum" diye bağırdı. Camiden gelen komşu İbrahim Amca sesi duyunca hemen eve geldi. Ahmet'in elini bir bez ile sardı. Kan hala akmaya devam ediyordu. Köyde taksi olmadığı için ilçeden taksi çağrıldı. Bu sırada Ahmet, ebeye götürüldü. Ebe hanım, kolunu başından yukarıda tutmasını söyledi Ahmet'e. Böylece kan az da olsa durmuştu. Taksi gelmişti. Apar topar ilçedeki sağlık ocağına gittiler. Ahmet'in elini tedavi ettikten sonra vilayete gitmesi gerektiğini söylediler. Zaman su gibi akıyordu. Hastaneye ulaşıncaya kadar Ahmet'in eli kangrene dönmüştü. Kolunu bileğinden kestiler.

Ahmet, ayaksız yaşamayı öğrenmişti. O azimle kolsuz yaşamayı da öğrenecekti. Ama insanlar acımasızdı. Topal lakabını taktıkları gibi çolak lakabını da takıvermişlerdi Ahmet'e. Ahmet o kadar azimliydi ki, ona sormadan takılan çirkin lakaplara rağmen, moralini bozmadı ve ümit var oldu.

Ahmetlerin geçimi çiftçilikti. Ahmetler Yörük olduğu için koyunları vardı. Geçimlerini bu koyunlardan sağlıyorlardı. Ahmetler yaylaya çıkmıyorlardı. Onların koyunlarını yaylaya Ahmet'in can yoldaşı Yusuf'un babası götürüyordu.

Ahmet ilköğretimi bitirdi. Annesi Ahmet'i dershaneye göndermek istiyordu. Ama maddi imkânları buna el vermiyordu. Ahmet'in annesi oğlunu dershaneye göndermekten vazgeçmişti ki; Hızır yetişti derler ya muhtar köy bekçisini Ahmetlere gönderdi. Ahmet ile annesini muhtarlığa çağırdı.

Ahmet çok çalışkan biriydi. Öğretmenleri, köyün insanları ve muhtar çok severdi. Ahmet bedensel engelli olmasına rağmen çalışkan, yorulmak bilmeyen, azimli bir çocuktü. Muhtar ihtiyar heyetini topladı. Muhtarın amacı; öksüz, fakir ve engelli olan Ahmet'i dershaneye göndermekti.

Köyün muhtarı çok zeki, çalışkan ve yardımsever biriydi. Kimsesizlerin kimsesi, engellilerin sesi idi.

Ahmet ile annesi muhtarlığa geldi. Zile bastılar. Muhtar Ahmet ile annesine:

-Buyurun oturun, dedi. Bak Ayşe Kadın! Oğlun Ahmet, deyince Ayşe Kadın birden ayağa kalktı:

-Ahmet bir zarar mı işledi, dedi. Muhtar gülerek:

-Ne zararı Ayşe Kadın, oğlun Ahmet köylüler tarafından sevilen, çalışkan bir çocuk. Engelli olmasına rağmen köyün en zeki çocuğu, dedi ve devam etti. Onun için ihtiyar heyeti Ahmet'i vilayete dershaneye gönderme kararı aldı, dedi. Ayşe Kadın titrek bir sesle:

-Sahi mi, dedi. Ayşe Kadın'ın gözyaşları dökülüyordu. Ahmet heyecanla ve sevinç gözyaşlarıyla muhtarın eline sarıldı ve elini öptü:

-Muhtar Amca, sen çok yaşa. Allah senden razı olsun, dedi ve Ayşe Kadın:

-Allah senden razı olsun. Ahmet sizi mahcup etmeyecektir, dedi. Muhtar:

-Öyleyse yarın vilayete gidelim, Ahmet'i dershaneye yazdıralım, dedi.

Ahmet sevinçten hiç uyuyamadı. Kardeşlerinden ve canından çok sevdiği annesinden ayrı kalacaktı. Bu ise Ahmet'in sevincine gölge düşürüyordu. Ama haftada bir gün köye gelecekti ve bu onu teselli ediyordu.

Ahmetlerin köyü vilayete 140 kilometreydi. Sabah oldu. Ahmet en güzel elbiselerini giymişti. Haftada 2 defa köyden vilayete otobüs gidiyordu; pazartesi ve cuma günleriydi.

Muhtar gelmişti. Ayşe Kadın mahcup, utangaç bir eda ile boynunu öne eğmiş:

-Muhtar Ağabey! Allah senden razı olsun. Güle güle gidin. Ahmet sizleri mahcup etmeyecektir, dedi. Muhtar:

-İnşallah, diyerek otobüse bindi.

Ahmet'in sevinç gözyaşları, kardeşlerinin gözyaşları ile karışıp gitti. El salladılar birbirlerine. Ahmet'in can yoldaşı Yusuf da Ahmet'i uğurlamaya gelirken, biri Ahmet'in annesine Yusuf'a vermek üzere bir zarf verdi. Ahmet'in annesi emanet mektubu Yusuf'a verdi. Yusuf zarfı açtı. Mektupta kısaca şu yazıyordu:

"Kardeşim Yusuf! Bizler can yoldaşı değil kan kardeşiyiz. Senin annen benim annem, benim annem senin annen. Kardeşlerim de senin kardeşlerindir. Bunlar sana birer emanettir. Canım kardeşim."

Yusuf mektubu defalarca okudu ve çok duygulandı. İçinden:

-Canım kardeşim Ahmet. Sen bana güven emanetin emanetimidir, dedi.

Ahmet derslerine çok planlı çalışıyordu. Onun bir hedefi vardı. Koleje gitmekti. Dershanede yapılan bütün sınavlarda birinci oluyordu. Büyük gün gelmişti. Ahmet Kolej Sınavı'na girecekti. Köylüler heyecanlı, dersane heyecanlı, biricik annesi heyecanlıydı. Kısacası herkes heyecanlıydı. Ahmet sınava girdi. Herkesin beklediği gibi il birincisi oldu. Vali Bey Ahmet'i vilayete çağırdı. Ahmet bütün engellerini teker teker aştığı için tebrik etti. Vali Bey konuşmalarında:

-Ahmet'in Okulu bitinceye kadar, okul masraflarının Valiliğimizce karşılanacağına söz veriyorum, dedi.

Ahmet yavaş yavaş hedeflerine ulaşıyordu. Koleji kazandıktan sonra Tıp Fakültesi'ni okuyarak, Çocuk Doktoru olmak en büyük arzusu idi. Ahmet'te bu kuvvet ve azim vardı. Ahmet bedensel engelli olmasına rağmen yıkılmadı. Dimdik ayakta durdu. Biricik annesini mahcup ve rezil edemezdi.

Günler su gibi gelip geçiyordu. Ahmet koleji bitirdi. Üniversite Sınavı'nda Tıp Fakültesi'ni kazanıp hedefi olan Çocuk Doktoru olmak istiyordu. Tıp'ı kazanmak bir hayal değil, olabilecek bir gerçektir. Ahmet başarıdan başarıya koşuyordu. Örnek öğrenci olarak elle gösteriliyordu.

Bu zaman içinde Ahmet'in can yoldaşı, kan kardeşi Yusuf evlendi. Çocuğu oldu. Çocuğuna Ahmet'in babasının ismi olan Deniz'i koydu. Ahmet bunu duyunca çok sevindi. Adeta dünyalar Ahmet'in oldu.

Üniversite Sınavı vakti yaklaştıkça Ahmet'in heyecanı artıyor, yerinde duramıyordu. Tabii ki bu heyecan ve telaş iyi değildi. Stresten kurtulmak için annesi ve kardeşleri ile yaylaya gitti. Yayladaki Yörükler Ahmet'i görünce çok sevindiler, hemen bir tane koyunu kestiler. Ahmet'in alınına kan sürdüler. Bu koyun kesme, kanı alna sürme adettendi. Değerli, büyük, saygın insanlar ziyarete gelince bu adet yerine getirilirdi. Kesilen koyunu hep birlikte yediler. Ahmet yaylada hasret giderdi. Herkesle helalleşerek, dertleşerek yayladan vilayete gitti. Ahmet deşarj olmuştu. Annesinin ve yaylanın duasını aldı.

Ahmet Üniversite Sınavı'na katıldı. Ahmet ilk 100'e girmek istiyordu. Heyecanla sonuç bekliyordu. Ahmet sınav sonuçları açıklanacağı gün yerinde duramıyordu. Sınav sonucunda Türkiye 165.si olmuştu. Hedefi olan Tıp Fakültesi'ni kazandı. Okulu bitirdi. Tıp'ta Uzmanlık Sınavı'nı da kazanarak Çocuk Doktoru oldu. Vilayetteki Devlet Hastanesi'nde Çocuk Doktoru oldu. Devlete ve millete çok yardımı oldu. Örnek bir doktor olarak vazifesinin başında bulundu.

Engelli olmak, devlete ve millete yük olmak değildir. Engellilerin önündeki engelleri kaldıralım. Engellilerin beyin gücünden yararlanmalıyız.

